

NGUYỄN NHƯỘC PHÁP

Thơ

CÁO THƠM

Ngày xóa

Nguyễn Nhược Pháp

CẢO THƠM
Sài Gòn - 1966

ngày xưa

Nguyễn Nhược Pháp

Bìa: *Thái Tuấn*

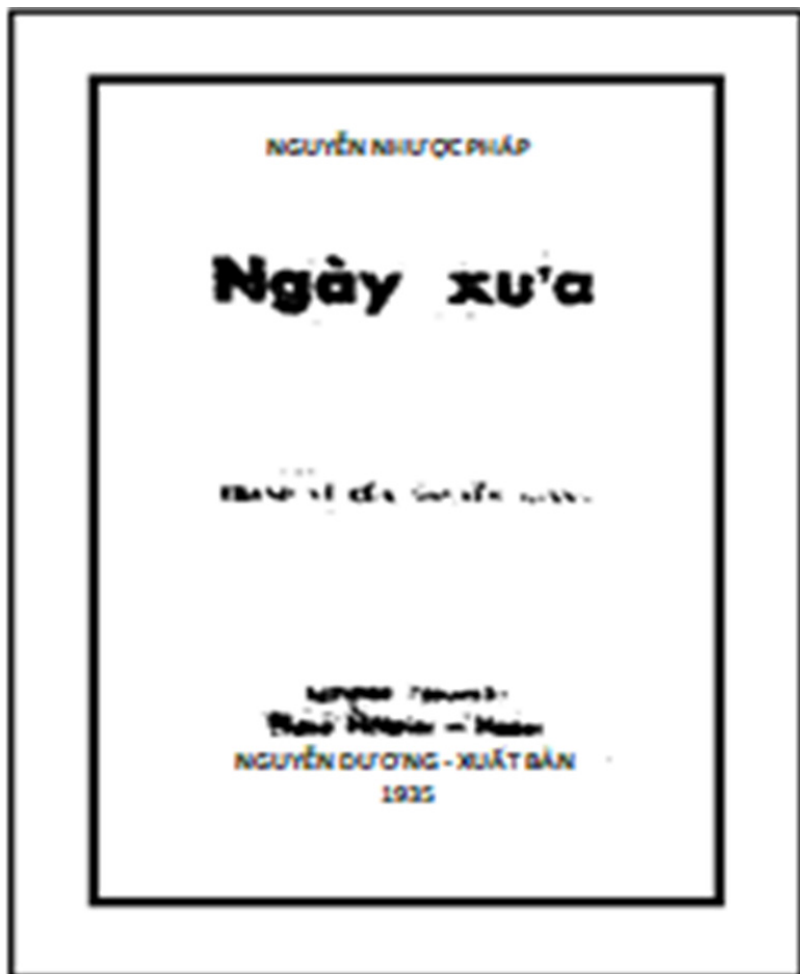
Trình bày: *Muôn Phương*

Nguồn: *Internet*

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

ngày xưa

NGUYỄN NHƯỘC PHÁP

Hình bìa thi phẩm NGÀY XƯA
của Nguyễn Nhược Pháp,
Nguyễn Dương xuất bản lần đầu, đầu năm 1935
56 trang, khổ 13,5×15 cm,
gồm có 10 bài thơ và 1 tranh vẽ.

MỤC LỤC

1. Sơn Tinh, Thủy Tinh	11
2. My Châu	19
3. Giếng Trọng Thủy	22
4. Tay ngà	23
5. Mị Ê	25
6. Một buổi chiều xuân	26
7. Nguyễn Thị Kim khóc Lê Chiêu Thống	29
8. Đi cống	30
9. Mây	33
10. Chùa Hương	35

*Thi sĩ Nguyễn Nhược Pháp
(1914 – 1938)*

NGUYỄN NHƯỘC PHÁP là con nhà văn Nguyễn Văn Vĩnh, sinh ngày 12-12-1914 ở Hà Nội, mất ngày 19-11-1938. Học trường trung. học Albert Sarraut, đậu tú tài Pháp, có học luật. Làm thơ từ năm 1932, và có viết nhiều truyện ngắn và kịch.

Từng viết giúp: *L'Annam Nouveau*, *Tinh Hoa*, *Hà Nội báo*, *Đông Dương tạp chí* (lớp sau).

Đã xuất bản: *Ngày Xưa* (thơ, 1935), *Người học vẽ* (kịch, 1936).

1. Sơn Tinh, Thủy Tinh

I

Ngày xưa, khi rừng mây u ám
Sông núi còn vang um tiếng thần,
Con vua Hùng Vương thứ mười tám,
My Nương, xinh như tiên trên trần.
Tóc xanh viền má hây hây đỏ,
Miệng nàng hé thắm như san hô,
Tay ngà trắng nõn, hai chân nhỏ:
Mê nàng, bao nhiêu người làm thơ.
Hùng Vương thường nhìn con yêu quá,
Chắp tay ngẩng lên giới tạ ân;
Rồi cười bảo xứng ngôi phò mã,
Trừ có ai ngang vì thần nhân.
Hay đâu thần tiên đi lấy vợ!
Sơn Tinh, Thủy Tinh lòng tơ vương,

Không quản rừng cao, sông cách trở,
Cùng đến Phong Châu xin Mỹ Nương.

Sơn Tinh có một mắt ở trán,
Thủy Tinh râu ria quăn xanh rì.
Một thần phi bạch hổ trên cạn,
Một thần cười lưng rồng uy nghi.
Hai thần bên cửa thành thi lễ,
Hùng Vương âu yếm nhìn con yêu.
Nhưng có một nàng mà hai rể,
Vua cho rằng thế cũng hơi nhiều!
Thủy Tinh khoe thần có phép lạ,
Dứt lời, tay hất chòm râu xanh,
Bắt quyết hò mây to nước cả,
Dậm chân rung khắp làng gần quanh.
Ào ào mưa đổ xuống như thác,
Cây xiêu, cầu gãy, nước hò reo,
Lăn, cuốn, găm, lay, tung sóng bạc,
Bò, lộn, và cột nhà trôi theo.
Mỹ Nương ôm Hùng Vương kinh hãi.
Sơn Tinh cười, xin nàng đừng lo,
Vung tay niệm chú. Núi từng dải,

Nhà lớn, đôi con lồm cồm bò

Chạy mưa.

Vua tùy con kén chọn.

My Nường khép nép như cành hoa:

“Con đây phận đào tơ bé mọn,

Nhân duyên cúi để quyền mẹ cha!”

Vua nghĩ lâu hơn bàn việc nước,

Rồi bảo mai lửa hồng nhuộm sương,

Lễ vật thần nào mang đến trước,

Vui lòng vua gả nàng My Nường.

II

Bình minh má ửng đào phơn phớt,

Ngọc đỏ rung trên đầu lá xanh.

Ngọn liễu chim vàng ca thánh thót,

Ngự giá Hùng Vương lên mặt thành.

My Nường bên lầu son tựa cửa,

Rèm ngọc lơ thơ phủ áo hồng.

Cánh nhạn long lanh vờn ánh lửa,

Mê nàng, chim ngẩn lửng giời đông.

Rừng xanh thả mây đào man mác,
 Sơn Tinh ngồi bạch hổ đi đầu
 Minh phủ áo bào hồng ngọc dát,
 Tay ghì cương hổ, tay cầm lau.
 Theo sau năm chục con voi xám
 Húc hặc, lưng cong phủ gấm điều,
 Tải bạc, kim cương, vàng lấp lánh,
 Sừng tê, ngà voi và sừng hươu.
 Hùng Vương trên mặt thành liễu rủ,
 Hôn hử thần trông, thoáng nụ cười.
 Thần suốt đêm sao dài không ngủ,
 Mây ngai, mắt phượng vẫn còn tươi.

Sơn Tinh đến lay chào bên cửa,
 Vua thân ngự đón nàng My Nương.
 Lầu son nàng ngoạn trông lần lửa,
 Mi xanh lệ ngọc mờ hơi sương.
 Quỳ lay cha già lên kiệu bạc,
 Thương người, thương cảnh xót lòng đau.
 Nhìn quanh, khói toả buồn man mác,
 Nàng kêu: “Phụ vương ôi! Phong Châu!”

Kiều nhỏ đưa nàng đi thoãn thoắt,
 Hùng Vương mở, vịn tay bờ thành.
 Trông bụi hồng tuôn xa, xa lắc,
 Mắt nhòa lệ ngọc ngấn đầm quanh...

Thoảng gió vù vù như gió bể,
 Thủy Tinh ngồi trên lưng rồng vàng.
 Yên gấm tung dài bay đỏ choé,
 Mình khoác bào xanh da giời quang.
 Theo sau cua đỏ và tôm cá,
 Chia đội năm mươi hòm ngọc trai,
 Khập khiễng bò lê trên đất lạ,
 Trước thành tập tễnh đi hàng hai.
 Hùng Vương mặt rồng chau ử rử,
 Chân trời còn phảng bóng người yêu,
 Thủy Tinh thúc rồng đau kêu rú,
 Vừa uất vì thương, vừa bởi kiêu.
 Co hết gân, nghiến răng, thần quát:
 “Giết! Giết Sơn Tinh hả hờn ta!”
 Tức thời nước sủi reo như thác,
 Tôm cá quăng ngọc trai mà hoa.

III

Sơn Tinh đang kèm theo sau kiệu,
Áo bào phơ phất nụ cười bay.
(Vui nhĩ mê ai xinh, mới hiểu)
Thần trông kiệu nhỏ, hồn thêm say.
Choàng nghe sóng vỗ, reo như sấm,
Bạch hổ dừng chân, lùi, vánh tai.
Mỵ Nương tung bức rèm đỏ thắm,
Sơn Tinh trông thấy càng dương oai.
Sóng cả gầm reo lẫn như chớp,
Thủy Tinh cười lưng rồng hung hăng.
Cá voi quác mồm to muốn đớp,
Cá mập quẫy đuôi cuồng nhe răng.
Càng cua lờm chớm giờ như mác;
Tôm kênh chạy quắp đuôi xôn xao.
Sơn Tinh hiểu thần ghen, tức khắc
Niệm chú, đất nẩy vù lên cao.
Hoa tay thần vẩy hùm, voi, báo.
Đuôi quắp, nhe nanh, giờ vượt đồng,
Đạp long đất núi, gầm xông xáo,

Máu vọt phì reo muôn ngấn hồng.
Mây đen hăm hở bay mù mịt,
Sấm ran, sét động nổ lòe xanh.
Tôm cá xưa nay im thin thít,
Mở quác mồm to kêu thất thanh.
Mỵ Nương kinh hãi ngồi trong kiệu,
Bỗng chột nàng kêu mắt lệ nhòa.
(Giọng kiêu hay buồn không ai hiểu,
Nhưng thật dễ thương): “Ô! Vì ta!”

Thủy Tinh năm năm dâng nước bể,
Đục núi hò reo đòi Mỵ Nương.
Trần gian đâu có người dai thế,
Cũng bởi thân yêu nên khác thường!

4-1933

Phụ bản thi phẩm NGÀY XƯA
do Nguyễn Giang vẽ

(Nguyễn Giang, anh ruột Nguyễn Nhược Pháp, vừa là họa sĩ vừa
là nhà thơ - tác giả tập thơ Trời xanh thăm).

2. MỸ CHÂU

*Lấy thân chàng đổi móng,
Lông ngỗng thiệp đưa đường.
(Nguyễn Khắc Hiếu)*

I

*Đêm hôm gió khóc thổi ru cành:
Núi bạc âm thầm, bể uốn xanh.
Hiu hắt Mỹ Châu nằm, trăng phủ.
Ầm ầm sóng thảm vỗ vờn quanh.*

*Cát vàng le lói muôn hàng châu:
Long lanh trai tuyết nhìn canh sâu.
Thương ai sao biếc thắm gieo lệ.
Sương mờ bay tỏa bạc ngàn lau.*

*Chân nàng hoa lá nhuộm màu sương.
Vùng trăng lạnh lẽo, chim kêu buồn.
Thân gà tóc rũ vờn man mác,*

Thiên thiếp em chờ ai bên đường?

II

*Bơ vơ Trống Thủy lạc rừng hoang,
Vời theo lông ngỗng rơi bên đàng;
Đau lòng mắt nặng rừng đêm lạnh
Thoảng tiếng trăng thừa chen lá vàng.*

*Lấy thân trao móng, chàng đi xa.
Yêu nhau sao nỡ bạc nhau mà?
Chàng đi -- cho bao giờ gặp gỡ! --
Phiên-ngung nước cũ, lệ chan hòa.*

*Nào lúc con thuyền sóng vỗ quanh,
Hiu hiu mây thoảng da trời xanh,
Xiêm bay theo gió, hôn vờ vẩn.
Gương biếc nàng xưa êm tô hình.*

*Nào lúc chiều hôm vang lửa hồng,
Chim bay tan tác, trời mênh mông.
Lệ gót hài tiên nàng yếu điệu,*

Bên lầu tựa cửa cuốn rèm trông.

*Nào lúc đêm thanh mờ bóng trăng,
Nhìn thấy nàng gọi tiếng dương cầm.
Tóc liễu đưa bay vờn má ngọc,
Lời ca thánh thót, chàng quên chẳng?*

*Bơ vơ ngày cũ tưởng càng đau,
Tìm trông phương nào, hỡi My Châu?
Lông ngỗng cầm tay nhòa ánh lệ,
Chàng đi man mác buồn, đêm thâu.*

III

*Thiên thiếp ai bên đường, hỡi ôi!
Chàng ôm khóc nghẹn chẳng ra lời,
— Đầu non mây bạc êm đêm phủ,
Phơn phớt hồn em bay, ngậm cười...*

3. GIẾNG TRỌNG THỦY

*Đêm khuya, gió lốc, mây đen vần,
Cỏ lứt gieo mình vực giếng thâm;
Trọng Thủy nằm trên làn nước sủi.
Tiếng mõ cầm canh xa âm thầm.*

*Phơn phớt hồn ma đón lập lòe.
Cú rúc. Đàn dơi bay tứ bề.
Răng rắc kêu như tiếng xương đập,
Gió rền, quỷ khóc, lay cành tre.*

*Nhấp nhoáng xiên trời chớp tóe xanh,
Gầm ran sấm chuyển, mây bùng phanh.
Mưa đập. Tù và rền văng vẳng
Hiệu lính tuần kêu trên mặt thành.*

1-1933

4. TAY NGÀ

*Đêm nay chờ trăng mọc,
Ngồi thần thơ trong vườn.
Quanh hoa lá róc rách,
Như đua bắt làn hương.*

*Ta ngồi bên tảng đá,
Mơ lều chiếu ngày xưa,
Mơ quan Nghè, quan Thám
Đi có cờ lọng đưa.*

*Rồi bao nàng yếu điệu
Ngấp nghé bay trên lầu,
Vừa leng keng tiếng ngựa,
Lệ gót tiên gieo cầu.*

*Tay vơ cầu ngũ sắc
Má quan Nghè hây hây.
Quân hầu reo chuyển đất,*

Tung cán lọng vừa quay.

*Trên lầu mấy thị nữ
Cùng nhau khúc khích cười:
“Thưa cô đừng thẹn nữa,
Quan Nghè trông lên rồi!”*

*Cúi đầu nàng tha thuật,
Yêu kiều như mây qua.
Mắt xanh nhìn man mác
Mỉm cười về cảnh hoa.*

*Ta còn đang luyến mộng,
Yêu bóng người vẫn vờ;
Tay ngà ai phủ trán?
- Hiu hắt ánh trăng mờ...*

2-5-1934

5. MỊ Ê

*Buồm nhô rẽ sóng, Mỵ mơ màng,
Tay cuốn mền hoa, khóc gọi chàng.
Thân liễu gieo đưa chìm vực biếc,
Lời thương bay lạnh động rừng vang.
Hoa trôi. Thành cũ vườn mây lửa,
Lau gợn. Chùa cao giỏ tiếng vàng.
Ủ lệ, tay ngà ôm ngực huyết,
Mỵ vờn theo sóng dạt bờ hoang.*

5-1933

6. MỘT BUỔI CHIỀU XUÂN

Thiên ký sự của một thư sinh đời trước.

*Hôm đó buổi chiều xuân,
Trông mây hồng bay vân,
Liền gập pho kinh sử,
Lững thững khỏi lầu văn.*

*Đường leo, nhà lom khom,
Mái xanh, tường rêu mòn.
Ta nhìn, ngâm nga đọc
Câu đối cửa mầu son.*

*Phu khiêng kiệu ngăn ngõ,
Thầy lại và thầy thơ
Ngồi xôm cười bên lọng,
Trước cửa tòa dinh cơ.*

Cường da buộc thân cây,

Vài con ngựa lắc dây,
Nghển đầu lên gặm lá,
Đạp chân nghiêng mình xoay.

Đi vui rồi vẫn vợ,
Hay đâu thức còn mơ.
Lạc vào trong vườn mộng,
Môm vẫn còn ngâm thơ!

Ô! Vườn bao nhiêu hồng!
Hương nghi ngút đầu bông.
Lầu xa tô mái đỏ,
Uốn éo hai con rồng.

Thoảng tiếng vàng thanh tao,
Bên giàn lý bờ ao,
Một nàng xinh như liễu
Ngồi ngắm bông hoa đào.

Tay cầm bút đề thơ,
Tì má hờn vẫn vợ,
Nàng ngâm lời thánh thót.

Ai không người gần gũi!

*Ta lặng nhìn hơi lâu
— Nhưng thì giờ đi mau —
Đứng ngay gần non bộ
Có ông lão ngồi câu.*

*Nàng chợt nghiêng thân ngà;
Thoáng bóng người xa xa,
Reo kinh hoàng, e lệ,
Đưa rơi cành bút hoa.*

*Ta mơ chưa lại hôn,
Nàng lẹ gót lầu son.
Vừa toan nhìn nét phượng,
Giấy then bay thu tròn...*

6-5-1933

7. NGUYỄN THỊ KIM KHỐC LÊ CHIÊU THỐNG

Triều Lê-qui có nàng tiết liệt.

*Nhà tan, nước mất, chàng đi thôi.
Thiếp nén lòng đau khóc nghẹn lời,
Chậm bước đành nương mình bóng Phật;
Màng tin trông ngóng nhận chân trời.
Chuông đồng cảnh vắng, hồn mơ sáng,
Trăng lạnh, đêm sâu, cú đổ hồi.
Thê thảm chàng đi, về có vậy!
Thiếp chờ ai nữa? Hỡi chàng ôi!*

30-12-1932

8. ĐI CỐNG

*“Lệ cống thì phải chọn nho sĩ, thầy thuốc,
thầy bói, thầy toán số và thợ thuyền,
mỗi hạng ba người, cùng các đồ sản vật
như là sừng tê, ngà voi, đồi mồi,
châu báu và các vật lạ.”
(Trần Trọng Kim)*

*Núi cao, lửa hồng reo chói lọi,
Đỏ vàng cây cối um tùm xanh.
Khi loè nắng loá, khi thâm tối,
Sườn non con đường mềm uốn quanh.*

*Hiu hắt cờ bay tua phơ phất,
 Binh lính hò reo gấm bốn phương.
Nón đỏ, bao vàng, chân dậm đất,
Một toán đạp rừng um dẫn đường.*

*Mặc áo bào xanh, ngồi ngựa trắng,
Sứ nghe nhạc lắc vang bên rừng.
Hai bên hai lọng vàng che nắng.*

Giời, mây, trông non nước muôn trùng!

*Mười xe bịt đồng, trâu mập kéo,
Bánh sắt khi kê lên sườn non,
Đá đỏ ầm ầm như sấm réo,
Gầm nháy xuống vực sâu kêu ròn.*

*Trên xe nào mâm vàng dát ngọc,
Châu báu, sừng tê và ngà voi;
Hai pho tượng vàng đỏ đồng đúc;
Bào nạm kim cương, đai đồi mồi.*

*Binh lính hò quanh hoa giáo mác
- Võ tướng khua đao to lăm lăm -
Hễ thấy đường chênh kẻ miệng thác,
Bỏ giáo lên xe xoay bánh, vùn.*

*Thầy nho, thầy thuốc bên thầy bói,
Thợ thêu, thợ chạm cùng thợ nề,
Mỗi người đeo một cái khăn gói
Đỏ, buông cương ngựa theo gần xe.*

Lúc ấy giới xanh không u ám,
Đầu non không tờ mờ bóng sương,
Làm sao họ âu sầu thăm đặm?
Buồn thay! người cố phận tha hương.

Xe đi mỗi lúc một thêm khó.
Hang thâm hồ đói rên vang lừng;
Những con trần xám vắng như gió,
Quật đuôi dè gãy bẹp cây rừng.

Sứ bỗng nhìn quanh buồn ủ rũ:
Xa xa ngọn cờ vàng phất phơ!
Vợ con ở chân trời mây phủ,
Hắn đang nhìn bóng nhận mong chờ...

Hỡi ai đi thẩn thơ miền núi!
Nhìn ngọn cây xanh gió thổi ào,
Tưởng lại cờ xưa vàng chói lợi,
Nên yêu người cũ hồn trên cao.

10-5-1933

9. MÂY

*Người xưa mơ, nhìn mây
Đen, đỏ, vàng đua bay,
Khi thấy nhiều ma quỷ,
Lời than giời lung lay;*

*Khi thấy hồn người thân
-- Nhìn mây lệ khôn cầm! --
Trên bầu xe tứ mã,
Tiếng bánh lăn âm thầm;*

*Khi thấy muôn nàng tiên
-- Lồng lộng màu thanh thiên! --
Véo von trăm tiếng địch,
Lửa hồng vờn áo xiêm.*

Ngày nay ta nhìn mây,

*Mây đen luồng gió lay,
Hồn xưa tìm chẳng thấy
Tóc theo luồng gió bay...*

25-1-1934

10. Chùa H öông

Thiên ký sự của một cô bé ngày xưa.

*Hôm nay đi Chùa Hương,
Hoa cỏ mờ hơi sương.
Cùng thầy me em dậy,
Em vấn đầu soi gương.*

*Khăn nhỏ, đuôi gà cao,
Em đeo dải yếm đào;
Quần lĩnh, áo the mới,
Tay cầm nón quai thao.*

*Me cười: “Thầy nó trông!
Chân đi đôi dép cong,
Con tôi xinh xinh quá!
Bao giờ cô lấy chồng?”*

- Em tuy mới mười lăm
Mà đã lắm người thăm
Nhờ mỗi mai đưa tiếng,
Khen tươi như trăng rằm.

Nhưng em chưa lấy ai,
Vì thấy bảo người mai
Rằng em còn bé lắm,
(Ý đợi người tài trai).

Em đi cùng với mẹ.
Mẹ em ngồi cáng tre,
Thầy theo sau cưỡi ngựa,
Thắt lưng dài đỏ hoe.

Thầy mẹ ra đi đò,
Thuyền mấp mênh bên bờ.
Em nhìn sông nước chảy
Đưa cánh bướm lơ nhô.

Mơ xa lại nghĩ gần,
 Đời mấy kẻ tri âm?
 Thuyền nan vừa lẹ bước,
 Em thấy một văn nhân.

Người đâu thanh lạ thường!
 Tướng mạo trông phi thường.
 Lưng cao dài, trán rộng.
 Hỏi ai nhìn không thương?

Chàng ngồi bên me em,
 Me hỏi chuyện làm quen:
 “Thưa thầy đi chùa ạ?
 Thuyền đông, giong ôi chen!”

Chàng thưa: “Vâng, thuyền đông!”
 Rồi ngắm giong mênh mông,
 Xa xa mờ núi biếc,
 Phơn phớt ánh mây hồng.

Dòng sông nước đục lờ.
Ngâm nga chàng đọc thơ.
Thầy khen: “Hay! Hay quá!”
Em nghe rồi ngẩn ngơ.

Thuyền đi. Bến Đục qua.
Mỗi lúc gặp người ra,
Thẹn thùng em không nói:
“Nam vô A-di-đà!”

Réo rắt suối đưa quanh,
Ven bờ, ngọn núi xanh,
Nhịp cầu xa nhỏ nhỏ:
Cảnh đẹp gần như tranh.

Sau núi Oản, Gà, Xôi,
Bao nhiêu là khỉ ngồi.
Tới núi con Voi phục,
Có đủ cả đầu đuôi.

Chùa lấp sau rừng cây.
(Thuyền ta đi một ngày)
Lên cửa chùa em thấy
Hơn một trăm ăn mày.

Em đi, chàng theo sau.
Em không dám đi mau,
Ngại chàng chê hấp tấp,
Số gian nan không giàu.

Thầy me đến điện thờ,
Trầm hương khói toả mờ.
Hương như là sao lạc,
Lớp sóng người lô nhô.

Chen vào thật lẫm công.
Thầy me em lễ xong,
Quay về nhà ngang bảo:
“Mai mới vào chùa trong.”

Chàng hai má đỏ hồng
Kêu với thằng tiểu đồng
Mang túi thơ bầu rượu:
“Mai ta vào chùa trong!”

Đêm hôm ấy em mừng!
Mùi trầm hương bay lừng.
Em nằm nghe tiếng mõ,
Rồi chim kêu trong rừng.

Em mơ, em yêu đời!
Mơ nhiều... Viết thế thôi!
Kẻ ai mà xem thấy,
Nhìn em đến nức cười!

Em chưa tỉnh giấc nồng,
Mây núi đã pha hồng.
Thầy me em sắp sửa
Vàng hương vào chùa trong.

Đường mây đá cheo veo,
Hoa đỏ, tím, vàng leo.
Vì thương me quá mệt,
Săn sóc chàng đi theo.

Me bảo: “Đường còn lâu,
Cứ vừa đi ta cầu
Quan Thế Âm bồ tát
Là tha hồ đi mau!”

Em ử? Em không cầu,
Đường vẫn thấy đi mau.
Chàng cũng cho như thế.
(Ra ta hợp tâm đầu).

Khi qua chùa Giải Oan,
Trông thấy bức tường ngang,
Chàng đưa tay, lẹ bút
Thảo bài thơ liên hoàn.

Tấm tắc thầy khen: “Hay!
Chữ đẹp như rồng bay.”
(Bài thơ này em nhớ,
Nên chép vào đây).

Ô! Chùa trong đây rồi!
Động thăm bóng xanh ngời.
Gấm thêu trần thạch nhũ,
Ngọc nhuộm hương trầm rơi.

Me vui mừng hả hê:
“Tặc! Con đường mà ghê!”
Thầy kêu: “Mau lên nhé!
Chiều hôm nay ta về.”

Em nghe bỗng rưng rờ
Nhìn ai luống ghen lời!
Giờ vui đời có vậy,
Thoảng ngày vui qua rồi!

Làn gió thổi hây hây,
Em nghe tà áo bay,
Em tìm hơi chàng thở!
Chàng ôi, chàng có hay?

Đường đây kia lên giời,
Ta bước tựa vai cười.
Yêu nhau, yêu nhau mãi!
Đi, ta đi, chàng ôi!

Ngun ngút khói hương vàng,
Say trong giấc mơ màng
Em cầu xin Giời Phật
Sao cho em lấy chàng.

Thiên ký sự đến đây là hết. Tôi tin rồi
hai người lấy nhau, vì không lấy được nhau
thì cô bé còn viết nhiều. Lấy nhau rồi là hết
chuyện.

